

PANDEMİ SÜRECİNDE TÜRKİYE'DE UZAKTAN EĞİTİM

Niyazi GENÇ / Yıldız Teknik Üniversitesi

Uzun bir süredir dünyayı etkisi altına alan COVID-19 salgını neticesinde bireysel ve toplumsal bazı sıkıntılar yaşadık ve yaşamaya devam ediyoruz. COVID-19 eğitimden sanayiye, hastaneden mahalle marketine kadar birçok sektörü olumsuz yönde etkiledi. COVID-19'un pandemi ilanından sonra devletler, sektörlerde yaşanan kayıpları, olumsuzlukları en aza indirmek için bazı çabalara giriştiler ancak tabii ki bu çabaların kime hizmet ettiği, kimin yararına olduğu tartışılması gereken bir konudur. Bazı çabalara girilen, ayakta tutmak için birtakım önlemler alınan sektörlerden birisi de eğitim sektörü oldu. Memleketimizin yetkilileri de eğitimin aksamaması için doğal olarak bazı önlemler aldılar. Eğitim sistemimiz Grek medeniyetinin meşhur filozofları Aristo ve Platon'un kine çok benzerdir. Ünlü düşünürler bir sınıfta kalabalığa bir şeyler anlatıp, bazılarının bir şeyler anlamasını sağlarlardı. Yüzyıllar önce uygulanan bu sistemi hala okullarımızda uygulamaktan çekinmiyor ve eğitim sistemimizi geliştirmeyi başaramıyoruz. Dersin içeriğini laboratuvar veya farklı çalışmalarla desteklemiyor anlat-dinle sistemini uygulamaya devam ediyoruz. Eğitim sistemimizin geri kalmışlığı

konusundan çıkamayacağım için uzatmıyorum ve şu an uygulanmak istenen, uygulanabilirliği düşünülen uzaktan eğitim sistemine geçiyorum. Yüksek teknoloji ülkesi olan ABD'de yayın yapan CNBC'nin okuduğum haberine göre öğrencilerin yarısından fazlası çevrimiçi ders alamıyor.[1] Amerika Birleşik Devletleri bu haldeyken ülkemizin vahim tablosundan biraz bahsedeceğim. TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu'nun yaptığı anket sonucuna göre Türkiye'de yeterli teknik altyapıdan yoksun, yani bilgisayarı bulunmayan ve telefonu internet yayınına uygun olmayan, bilgisayar ve telefonu olsa bile internet altyapısı yetersiz olan öğrenci sayısı yüzde 30.[2] Her 10 öğrenciden en az 3 tanesi uzaktan eğitim sistemini kullanamamakta ve bu kişilere yetkililerce herhangi bir yardımda bulunulmamaktadır. Her 10 öğrenciden sadece 1 tanesi üniversiteden altyapı desteği almaktadır ve desteği veren bu üniversiteler ya vakıf üniversiteleri ya da nüfusu az olan bazı devlet üniversiteleridir.

İnternete erişemeyen öğrencilerden ziyade, üniversitelerin internet üzerinden ders verememesi işi trajikomik bir hale getiriyor. Üniversitelerimizin

Üniversite öğrencilerinin şahsi bilgisayar sahipliği ve akıllı cihaz durumu

Şekil1. Her 10 öğrenciden en az 3'ünün yeterli teknolojik altyapıya sahip olmadığı görüldü.

birçoğu kendi internet sitelerine not ve ödev yüklemekte, öğrencinin notu okuyup ödevi yapmasını beklemektedir. Türkiye'nin çok bilinen bazı teknik üniversiteleri bile kendi altyapılarını oluşturamadıkları için bazı programları kullanmakta ve bu programların varlığına şükretmektedirler.

İnternete erişimi olmayan öğrenciler, dersi geçebilmek için etik olmayan davranışlar sergiliyorlar ve prosedürün dışına çıkmak zorunda kalıyorlar.

Örneğin, bazı öğrenciler internete erişemediklerinden dolayı ödevlerini başkalarına yaptırıyor ve hocaların adalet ile ilgili sitelerine maruz kalıyorlar. Burada bahsedilmesi gereken asıl konu vakıf okulları ile devlet okulları arasında ki eşitsizliğin yaratmış olduğu adaletsizlik değil midir? Kopya çektiği düşünülen öğrenciden hesap soruluyorken, internete erişemeyen öğrencinin hesabını kim soracaktır? Üniversitelerimizin durumundan daha vahim olan diğer eğitim kurumlarımız iselise ve ilkokullardagünde 1-2 saat yapılan canlı yayınlarla eğitim geçiştirilmekte ve belirsiz bir gelecek gençlerimizi beklemektedir. Tüm öğrencileri sınavsız üst sınıfa geçiren sistemimiz, bir şey öğretmediği çocuklara 5-10 yıl sonra iş veremeyecektir. Birçok özel sermayeye ait lise ve dengi okullar eğitim veremedikleri çocukların ailelerinden ücretlerini almaktadır. İşin kötü yanı bu işin nasıl çözüleceğine dair açıklama yapan da yok. Bu virüste kaybedenin kimler olduğu yine açık bir şekilde bellidir, açıklanması gereken kazananların kimler olacağıdır.

Pandemi süreci atlatıldıktan sonra dünyanın yeni bir düzene gireceği ve bu düzende yer almamız gerektiği biz küçüklere büyüklerimiz tarafından söylenmektedir. Peki eğitim veremediğimiz, interneti götüremediğimiz köydeki öğrenciler bu sistemin neresinde yer alacaktır? Okuduğum bir kitapta yazar kısaca şöyle diyordu: "Bize ilimle, bilimle, akılla, dinle gelmeyin. Biz sizin yaptıklarınızı görüyoruz."

Sözün özü bugün ülkemizde yürütülmek istenen uzaktan eğitim sistemi önceki sistemimizolan Aristo tarzının bile gerisinde kalmıştır. Üniversitelerimiz altyapılarını geliştirememiş, öğrencilerine gerekli eğitimi sunamamıştır. Daha önceden hazırlığını yapmamış, ilgisiz üniversite yönetimlerini kınarkenbu işi becerebilmiş en azında gayretini eksik etmemiş bir avuç üniversite yönetimine de teşekkür ediyorum. Her zamanki gibi bu işi çözecek, bu sıkıntılardan aldığı derslerle geleceği şekillendirecek olan biz gençlerin hatırlından çıkarmaması gereken tek şey UMUT olmalıdır.

Umudumuzu yitirmememiz dileğiyle, sağlıklı günler.

KAYNAKLAR:

[1], [Şekil 1], [Şekil 2]: TMMOB İl koordinasyon Kurulu, Değerlendirme

[2]: CNBC, How the corona virus pandemic has changed college admissions, 16 April

Şekil 2. Her 10 öğrenciden sadece 1 tanesi üniversitesinden altyapı desteği almaktadır.